# Oma is ondeugend

Opa is in e tuun an t waark. Dat dut er groag.
Buurvrouw  komt noar t tuunhekje toe lopen.
“Buurman, mien klòkje is stuk,” seit ze, “wil je der wel even noar kieken?”
Dat wil opa wel doen.
“Ik kom as k kloar bin met boontjepoten.”
“Dat is goed, buurman.”
Bello blaft. t Is opa’s dikke kammeroad. Hij wil met opa an e loop.
“Doe moest ok nog even wachten, Bello.”
Opa kikt noar de lucht.
Er komt n dikke bui opzetten.
Opa voelt d’eerste druppen ien e nek.
Opschieten, denkt er. De boontjes moeten ien e grond.
Opa komt er net op tied mit kloar.
Hij harkt er n dun loagje grond over.
De regen suust del.
Da’s net goed veur de boontjes, denkt opa.
Nou gijt opa noar de buurvrouw toe.
Hij bekikt t klòkje. “t Liekt niet te best,” seit er.
”k Neem t met noar huus.”
“Ken je hem wel weer moaken, buurman?” vragt ze.
”k Doe mien best.”
Buurvrouw knikt. Ze is slim wies met t klòkje.

Thuus seit oma: “Kenst hem wel weer moaken, Jan?”
Lutje Jopke komt er over toe. “Opa ken ales moaken,” roept er.
“k Haar  liever dat er eerabbelschillen kon,” lacht oma, “dat moet er nog aaltied leren.”
Opa bromt. Oma mag hem groag n bietje ploagen.
Noa n haalf uurke seit opa: “Kloar, hij lopt weer as n tiek.”
“Er leit nog n kamradje,” zegt oma.
“Hoe ken dat nou,” schrikt opa. Hij kikt er roar van op. “Er ken gien kamradje meer bij ien.”
“k Heb er stiekom een bij leid,” seit oma, “k docht meschien komt er een tekort.”
“Doe holdst me veur de gek,” seit opa.
Oma lacht. Jopke lacht. Opa bromt.
t Klòkje tikt.

Auteur: Sape Zwama

Inspreker: Riemke Bakker